

မိမိကုသလ်စာပေ

မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)

ထူးဆန်းသော ရေမွန်ပေဒင်ဆရာကြီး

အပါအဝင်
ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတိုများ

မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)
ဗိုးကျွန်းတိုယ်
လေးမောင်
သီတထိပ်တင်စာ
နတ်လူဦး

မောင်ညိုမြိုင်

ବେନିସିଆ
ମାସିକ
ବିଜ୍ଞାନ

ထူးဆန်းသော ရေမှန်ဗေဒင်ဆရာကြီး

(၁)

ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဆရာ လက္ခဏာဆရာ မနောအပြော အဟောပညာရှင် နတ်ဝင်သည် ဆိုသူများကို စိတ်ဝင်စားလေ့မရှိပါ။

မှန်ရာပြောရလျှင်...

ယုံကြည်ကိုးစား အလေးထားမှု သိပ်မရှိပါ။

ဘာသိဘာသာ နေလေ့ရှိ၏ စီးပွားဖက် အသိမိတ်ဆွေ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများကမူ ၎င်းဆရာ ပညာရှင်များကို အလေးအနက်ထားလေ့ရှိကြ၏။

ဘာပစ္စည်းရောင်းချမည်ကို ၎င်းပညာရှင်ဆိုသူ ဆရာများ နှင့်တိုင်ပင်၍ လမ်းညွှန်မှုကိုခံယူပြီး လုပ်ကိုင်လေ့ရှိကြ၏။

ယုတ်စွအဆုံး...

ကုမ္ပဏီ၏ အမည်၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ရမည့် နေ့ရက်အချိန်၊ ဆောင်ရမည့်လုပ်ငန်း၊ သံရိုက်ရမည့်သူ ကြိုးဆွဲရမည့်သူကအစ၊ ဘယ်နေ့သား၊ ဘယ်ထောင့်မှာ ရပ်ရကိုင်ရမည်ကအစ ၎င်းဆရာများ လမ်းညွှန်သည့် အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်လုပ်လေ့ရှိရ၏။

ကုန်ပစ္စည်း၊ ဈေးကွက်သို့ ဖြန့်ချိမည့်နေ့၊ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ပို့မည့်နေ့နှင့် အချိန်ကိုပင် ရက်ရာဇာလား၊ ပြဿဒါးလား၊ ဝါရမိတ္တူလား မေး၍ ဖြ

နံ့ချို၏။

နဂါးလှည့်ကို မေးကြသေး၏။

သူရဇ္ဇ၊ ဘောမ၊ ဗုဒ္ဓ သောရီ သောကြစသည့် ‘အခါ’ များကိုမေး၍ စီရင်ဆောင်ရွက်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လည်း အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် မြန်မာလူမျိုးစစ်စစ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ဘုရား... တရား...သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်၏။

မိဘဆရာသမားများကို လေးစားကိုးစား၏။

ကံသုံးပါး ဖြစ်သော ကာယကံအမှု၊ ဝစီကံအမှု၊ မနောကံအမှုကို ကျူးလွန်ပြစ်မှားခဲ့၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပီပီ... ပဉ္စသီလ ခေါ် ငါးပါးသီလကို ယုံကြည်စွာ စောင့်ထိန်း၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ တိုက်အိမ်ပေါ်မှာ ဘုရားစင်မှ တစ်ပါး နတ်စင်မရှိ၊ ဘိုးတော်များ မရှိ။

ရိုးရာနတ်များကို ဝါဝင်ဝါထွက်မမြှောက်။

ရေငန်ပိုင်ဦးရှင်ကြီးလည်း လုံးဝမတင်။ ဗုဒ္ဓဘုရား ဟောကြားတော်မူသော ကံ...ကံ၏ အကျိုး အပြစ်ကိုမူ ယုံကြည်၏။ သံသရာလည်ရသည့် အခြေခံမူလအကြောင်းရင်း လက်ခံပါ၏။

အစွဲအလမ်းကြောင့်

သေပြီးနောက်တစ်ဖန်

(၃၁)ဘုံမှာ

ကျင်လည်ရခြင်းကို လက်ခံပါ၏။

သို့သော်...

တစ္ဆေသရဲ၊ ဖုတ်ပြိတ္တာများကို ကြောက်လည်း မကြောက်၊ မြင်လည်း မမြင်ဘူး။ အဲဒီဘဝမျိုး သေပြီးနောက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အပါယ်လေးဘုံ သား၊ ငရဲတိရစ္ဆာန်ပြိတ္တာ အသူရကာယ်ဘဝသို့ မရောက်ရအောင် ဗုဒ္ဓ၏ ညွှန်ကြားချက်နှင့်အညီ...

အစစအရာရာ သတိ၊ အသိနှင့် လုပ်ကိုင်၏။

ဘုရား တရား သံဃာကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သော ကျွန်ုပ်လည်း အကျိုးစီးပွားဖြစ်၍ လှူနိုင်တန်းနိုင်ပြီး ဇနီးမယား၊ သားသမီးတပည့်သား အခြွေအရံများ နှင့် တင့်တောင့်တင့်တယ် ဂုဏ်သရေရှိစွာနေနိုင်၏။

ကျွန်ုပ်၏ အသိမိတ်ဆွေ၊ စီးပွားရေးသမားများ လည်း သူတို့ ယုံကြည်မှု၊ သူတို့ လှုပ်ရှားမှု များ နှင့် သူနည်းသူဟန် အလုပ်ဖြစ်ကြသည် ကို လည်း မြင်နေရပါ၏။

သူတို့ က ကျွန်ုပ်ကို သူတို့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်အားထားမှု လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ဆွဲခေါ်၏။

ကျွန်ုပ်ကား ကိုယ့်လမ်းကြောင်းနှင့်ကိုယ်နေပြီး သူတို့ လမ်းကြောင်း ပေါ်မှာ ခြေချ၍ အပြိုင်မကခဲ့။

သို့သော်...

မိတ်ဆွေများက လေ့လာရန်လိုက်ခဲ့ပါဟု ခေါ်၍ သူတို့ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်အလေးထားရာ...

ဗေဒင်ဆရာကြီးများ ...

မနောပညာရှင်များ ...

နတ်ဝင်သည် လို မိန်းမကြီးများ ...

ဝိဇ္ဇာလိုလို၊ ဘိုးတော်လိုလို၊ ဆာဒူးလိုလို ဖုန်းလိုလို ပုဂ္ဂိုလ်များ ဆီသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ခဲ့ပြီး သူတို့ ပြောဟော စီရင်သည် များကို အနီးကပ်လေ့လာ သိရှိခဲ့ရသည် ကတော့ ရှိ၏။

ဒါပေသည့်...

ယုံကြည်မှု မရှိခဲ့၊ စွဲလမ်းမှု မရှိခဲ့။

အကြောင်းကံများ ဆိုင်ချင်တော့...

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အဖိုးတန်ပစ္စည်း ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်မျက်မြင် ကြုံခဲ့ရလေသည် ။

စိတ်ဝင်စားဖွယ်...

အံ့ဖွယ်ဟု ပင် ပြောချင်ပါသည် ။

စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေများကိုယ်တိုင် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ယုံကြည်အားကိုးကြပါဟု ကျွန်ုပ်လုံးဝ မတိုက်တွန်းလိုပါ။

(၂)

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါခင်ဗျာ...

ကျွန်ုပ်သည် (.....) လမ်းမှာ သုံးထပ်တိုက်နှင့်နေ၏။ အလုပ်စခန်းကို စီးပွားရေးဇုန်မှာ တည်ထားပြီး ဝန်ထမ်းလုပ်သား တစ်ရာခန့်နှင့် လူ

ပံင်နးစီးပွားကို လုပ်ကိုင်နေ၏။

အိမ်မှာ ဇနီးမယားပွင့်၊ သမီးချယ်ရီအောင်၊ သားရွှေကိုဝင်း၊ သမီးနွယ်ရီအောင်တို့ အနီးကပ် ရှိကြ၏။

ပြီး...

အိမ်း၏ ဘဏ္ဍာစိုး ဦးကျော်မြ ရှိ၏။

အိမ်ဖော်မလေး အဝင်းက အိမ်သန့်ရှင်းရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရပြီး ဒေါ်မြနှင့် မခွေးမတို့ က မီးဖိုဆောင်ချက်ပြုတ်ရေးကိစ္စများကို လုပ်ကိုင်ရ၏။

ပြီး...ဒရိုင်ဘာ မောင်သောင်းဖေက ကျွန်ုပ်၏ လင့်ခရူဇာကားကို မောင်းရပြီး ဒရိုင်ဘာ ကိုအောင်မြင်က ဇနီးနှင့်သားသမီးများ ဈေးသွားကျောင်းသွားအတွက် ပါဂျဲရိုးကားကို မောင်းရ၏။

သားကိုရွှေဝင်းက ဟွန်ဒါဆိုင်ကယ်နှင့် အသွားအလာများ ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်၏ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းမှ တယ်လီဖုန်းနှင့်စက်မှုဇန်ရှို မန်နေဂျာများကို ဆက်သွယ်တာဝန်များ ပေးရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ရုံးခန်းအတွင်းမှာ ငွေစက္ကူများ ၊ အမှာ စာများ ၊ ပစ္စည်းနမူနာများ ၊ စာရွက် စာတမ်းဖိုင်များ နှင့်အတူ လုပ်ရှုပ်နေရကား...

အမျိုးသမီး အတွင်းရေးမှူးခန့်ထားရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဇနီးလည်း ဝင် လာလေ့ရှိသလို၊ သမီးများ နှင့်သားလည်း မကြာခဏ ဝင် လာလေ့ရှိ၏။

ငွေလို၍ ပြောသည် လည်း ရှိ၏။

ပစ္စည်းပူဆာလို၍ ပြောသည် လည်း ရှိ၏။

ဘယ်လိုနေသလဲ သိချင်၍ ဝင်လာသည် လည်း ရှိ၏။

ဒီနေ့ ဘာဟင်းနှင့်စားချင်လဲဟု မေးလို၍ လည်း ဇနီး၊ သားသမီးများ နှင့် အိမ်ဖော်များ မန်နေဂျာများ ပါ မကြာခဏ ဝင်ထွက်လေ့ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းရေးမှူးမလေးကား ကွန်ပျူတာများ နှင့် စာရင်းဇယားများကို စိတ်ဝင်စားစွာ လုပ်နေလေ့ရှိပြီး ကျွန်ုပ်အလုပ်ရှင် သူဌေးကို ရောခြင်းနှောခြင်းမရှိ။

သားလုပ်သူ ရွှေ့ကိုဝင်းကသာ အတွင်းရေးမှူးမလေး ချောမောလှပလွန်း၍ ရမယ်အမျိုးမျိုး ရှာပြီး ဝင် လာလေ့ရှိ၏။

ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်၏ သား ရွှေ့ကိုဝင်းသည် အသုံးဖြုန်းကြီး၏။ အစားအသောက်ကြမ်း၏။ အသောက်အစားရှိ၏။ ဟိုတယ်မိုတယ်နှင့် တေးဂီတစတိတ်ရှိုးများကို စိတ်ဝင်စားပြီး၊ ပျော်ပါးလေ့ရှိ၏။

ရည်းစားများ ပြီး အသုံးအဖြုန်းလက်ဖွာ၍ ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းရေးမှူးမလေး ချိုချိုစိက သားလုပ်သူကို လုံးဝစိတ်မဝင်စား။

ခုတလော...

ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းမှ ငွေများ မကြာခဏ လျော့လျော့နေလေ့ရှိ၏။ သောင်းဂဏန်းများ သိန်းဂဏန်းထိ လျော့လျော့နေ၏။

ကျွန်ုပ်ကား ဇနီးသားသမီးများကိုချစ်ပြီး အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်လေ့ရှိသဖြင့်...

‘အဖေ သားမုန့်ဖိုးယူသွားတယ်’ဟု ပြောပြီး စားပွဲပေါ်မှ ငွေစက္ကူများကို ယူသွားသည့်တိုင် မည်မျှယူသွားသည် ကို မေးရကောင်းမှန်းမသိ။

သမီးနှစ်ဦးလည်း ထို့နည်းအတိုင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ ငွေများကား သူတို့ သုံးတိုင်း လျော့သွားသည် မရှိ။

ညနေရောက်လျှင် မန်နေဂျာများ ငွေစက္ကူထုပ်ကြီးများကို လက်ဆွဲအိတ်ကြီးများ နှင့် လာပို့နေကြ၏။

အချို့ကို ဗီရိုမှာ ထည့်၍ သော့ခတ်သိမ်းထားပြီး၊ အရေးပေါ်လိုငွေများ အတွက် (၅)သိန်းမှ (၁၀)သိန်းအထိကို စားပွဲပေါ် အံ့ဆွဲထဲမှာ ထည့်ထားလေ့ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်အပြင်သွားနေတုန်း ငွေလို၍ လာပြောလျှင် အတွင်းရေးမှူးမလေး မချို့ချို့စီကို လက်မှတ်ထိုးမှတ်တမ်းတင်၍ ပေးလိုက်ရန်သာမှာ ထားရ၏။

ခြွင်းချက်အနေဖြင့်ကား...

သားသမီးသုံးဦး အရေးပေါ်ဝင် လာပြီး ကျွန်မပိုက်ဆံအသုံးလိုလို့ ဘယ်မျှယူသွားတယ်ဆို သည့်စကားကိုမူ

လက်မှတ်ထိုးစရာမလိုဘဲ ယူချင်သလို ယူခွင့်ပြုထားမိသည် ကား...

ကျွန်ုပ်၏ သားသမီးအပေါ် အချစ်လား။

အပြစ်လားဆိုသည် ကိုမူ ဆန်းစစ်ဖို့ အချိန်မရခဲ့။

တစ်နေ့...

ကျွန်ုပ် နိုင်ငံခြားမှ ကုန်ပစ္စည်းအမှာ လွှာများကို ဖတ်ရှုပြီး စက်ရုံမှာ မည်မျှအရေအတွက်ရှိနေ သည် ကို မေးမြန်းကာ ပို့ရမည့်နိုင်ငံများ ရဲ့ လိုအပ်သော အမှာ ကုန်များကို တွက်ချက်နေစဉ်...

ကျွန်ုပ်၏ စိန်လက်စွပ်ဝတ်ထားသော ဘယ်လက်သူကြွယ်သည် လွှာ

နိစ္စာယားယံ၍ လာခဲ့လေ၏။ ပထမ ကျွန်ုပ်က လက်စွပ်ကိုလှည့်၍ ပေး၏။ ပြီး... စာရင်းများကို ကွန်ပျူတာနှင့် စာရင်းတိုက်နေပြန်၏။

သို့သော် လက်သူကြွယ်က လွန်စွာယားယံ၍ လာနေရကား မထူးဟု ပိုင်းဖြတ်ပြီး စိန်လက်စွပ် ကို ကပျာကယာချွတ်၍ စာရေးစားပွဲပေါ်ရှိ စီးကရက်(ဆေးလိပ်)ချွေသော ဖန်ပန်းကန်ပြားထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်၏။

သည့်နောက် ကွန်ပျူတာပေါ်ရှိ စာရင်းကိုကြည့်လိုက် အမှာ စာနှင့် တိုက်လိုက် အလုပ်ရှုပ်နေ စဉ်...

တယ်လီဖုန်းအသံမြည်လာ၍ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို အမိနဲ့ရှိပါ။ ဦးရွှေဘဏ်ပါခင်ဗျာ”

“သူဌေး...ကျွန်တော်ပါ၊ မန်နေဂျာ စိုးမြင့်ပါ”

“ဪ...ကိုစိုးမြင့် ပြော...”

“သူဌေး...နယ်က ပဲတီစိမ်း ကားကြီး ဆယ်စီးတိုက်ဝင်လာပါတယ်ခင်ဗျ။ အရည်အသွေး ပေါ်မူတည်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ရာဖြတ်ဈေးကို ရောင်းသူဘက်က လက်ခံလို့ အဲဒါ သူဌေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဈေးဖြတ်ညှိနှိုင်းချင်ပါသတဲ့ ။ သူဌေးဆန္ဒ ဘယ်လိုရှိပါသလဲခင်ဗျ”

“ကားဘယ်နှစီးလဲ ကိုစိုးမြင့်”

“ဆယ်စီးသူဌေး”

“ကျုပ် အခုပဲလာခဲ့မယ်၊ စောင့်နေကြပါလို့ ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ပဲတီစိမ်းကားဆယ်စီးတိုက်ဆိုလျှင် တန်ချိန်မနည်း။ မှာ နေသည့်နိုင်ငံများကလည်း အရည် အသွေးမြင့် ပဲတီစိမ်းတန်ချိန် နှစ်သောင်းကို ရန်

င်လျှင်လိုချင်သည် ဟု ဆိုနေပြီ။

လုံးဝလက်လွတ်လို့ မဖြစ်။

ဒီပေါ်မှာ မိမိရရှိမည့် အမြတ်အစွန်းသည် မနည်း။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အတွင်းရေးမှူးမလေးကို လိုအပ်သည် များမှာ ကြားပြီး ကျွန်ုပ်၏ ကားနှင့် လုပ်ငန်းကုန်လှောင်ရုံများ ရှိရာ စက်မှုဇုန်သို့ အမြန်ထွက်လာခဲ့ လိုက်တော့သည်။ ။

တစ်နာရီခန့်မောင်း လာပြီး ကုန်လှောင်ရုံပွဲရုံသို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ သ ည့်နောက် နယ်အရောင်း သမား ပဲကုန်သည် များ နှင့် ပဲတီစိမ်းအရည်အ သွေးများကိုစစ်ဆေးပြီး ဈေးညှိနှိုင်းနိုင်၍ အဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။ ။

“ကိုစိုးမြင့်”

“ခင်ဗျာ သူဌေး”

“အမှုန်အမွှား ခဲသလဲ သန့်စင်ပါ။ အစိုဓာတ်သွေ့အောင် ဆောင်ရွက် ပါ။ ပြီးရင် တန်ချိန်နှစ် သောင်းထုပ်ပိုးပြီး ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပေးဖို့ ကွန်တိန်နာတွေနဲ့ အသင့်အမြန် စီစဉ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

သည့်နောက် ကျွန်ုပ်အိမ်ပြန်လာလိုက်သည်။ ။ အမှာ နိုင်ငံများ သို့ လူ ကြီးမင်းများ မှာ ကြားထား သည့် ကုန်ပစ္စည်းအရေအတွက်အတိုင်း ဘ ယ်နေ့အရောက်ပို့မည့်အကြောင်း အင်တာနက်မှ အချိန်မီ အကြောင်းကြားရန် အိမ်ရုံးခန်းမှာ စီစဉ်သေးသည်။ ။

ဒီမှာ လက်စွပ်ကို ပြန်သတိရလိုက်သောအခါ..

(၃)

သိန်း (၃၀)ကျော်တန်သော စိန်လက်စွပ်...မနက်တုန်းက အလျင်စလိုထည့်ခဲ့သော ဆေးလိပ် ပန်းကန်ပြားထဲမှာ မရှိတော့။

ကျွန်ုပ် စားပွဲပေါ်မှာ အနံ့လိုက်ရှာသည် ။

မရှိ။

စာရေးစားပွဲ အံ့ဆွဲများကိုဖွင့်၍ ရှာသည် မတွေ့။

“မချို့”

“ရှင်...အန်ကယ်လ်”

“မနက်တုန်းက ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်သူဝင်လာသေးလဲ”

“မနက်(၁၀)နာရီက အန်ကယ်(လ်)သား ကိုရွှေကိုဝင်း ဝင် လာပြီး ပိုက်ဆံရှာတယ်။ (၁၀)နာရီခွဲမှာ မမကြီးဝင် လာပြီး ရှာဖွေတယ်။ (၁၁)နာရီမှာ မမလေးဝင်လာတယ်။ (၁၁) နာရီခွဲမှာ အန်တီဝင် လာပြီး အံ့ဆွဲတွေဖွင့်ကြည့်တယ်။ (၁၂) နာရီမှာ စာရေးကြီး ဦးသိန်းမင်းနဲ့ စာရေးလေး ကိုခင်ထွန်းတို့ ပြီးခဲ့တဲ့ ပို့ကုန်လချုပ် စာရင်းစာရွက် ခဏတောင်းတာနဲ့ ကျွန်မဖိုင်ထဲက ထုတ်ပေး လိုက်ပါတယ် အန်ကယ်(လ်)။

နောက်ဆုံးဝင်လာတာက အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ အဝင်း။ အဝင်း (၁၅)မိနစ် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားပါတယ်ရှင်”

အတွင်းရေးမှူးမလေးက မှတ်စုစာအုပ်ကိုဖွင့်၍ ကျွန်ုပ်ရုံးခန်းသို့ ဝင်ရောက်လာသူများ ရဲ့ အချိန်နာရီများကို အတိအကျ ပြန်ပြောပြလေ၏

။

“မချို့”

“ရှင်..အန်ကယ်လ်”

“ဒီစားပွဲဆေးလိပ်ခွက်ထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုများ မတွေ့မိဘူးလား မချို”

“ဘာပစ္စည်းများ လဲ အန်ကယ်(လ်)

“မနက်တုန်းက အန်ကယ်(လ်) ဒီဆေးလိပ်ခွက်ထဲကို စိန်လက်စွပ်ချွတ်ပြီး ထည့်ထားမိ တယ်”

“ရှင်”

“အလုပ်အရေးကြီးလို့ မေ့ပြီးထွက်သွားမိတယ်။ အခုပြန်လာတော့ စိန်လက်စွပ်မတွေ့ရဘူး”

“အန်ကယ်(လ်) ဝင်လာသူအားလုံးကို ခေါ်မေးကြည့်ပါဦးလားရှင်။ အန်ကယ်(လ်) မိသားစုထဲက တစ်ယောက်ယောက်တွေလို့ သိမ်းသွားရောသလား”

“အေး..ဒါလည်း ဟုတ်တယ်”

သို့နှင့် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာလိုက်ပြီး ဗီဒီယိုကြည့်နေသည့် ဇနီးသည် ကို အလျင်မေးလိုက်ရတော့သည် ။

“ထား”

“ဘာလဲမောင်”

“မနက်ကထား မောင့်ရုံးခန်းထဲဝင်လာသေးဆို”

“ဟုတ်တယ်မောင်..မောင်ဘာဟင်းနဲ့ စားချင်လဲ မေးမလို့ လေ။ မောင်အလုပ်ရုံကို သွားတယ် ဆို”

“ဟုတ်တယ်..ဒါနဲ့ ထား မောင့်ဆေးလိပ်ခွက်ထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုများ

ထားသိမ်းထားလိုက် သေးလားဟင်”

“ဘာပစ္စည်းလဲ မောင်”

“မောင့်စိန်လက်စွပ်”

“ဟင်..စိန်လက်စွပ်၊ ထားမတွေ့မိပါဘူးမောင်ရယ်၊ မောင်ကလည်း ဘာလို့ အဖိုးတန် စိန်လက်စွပ်ကို အဲဒီလို ပစ်စလက်ခတ်ထားခဲ့တာ တုံး”

“လက်ယားလွန်းလို့ ခဏချွတ်ထားရင်း မေ့သွားတာ။ မင်း မတွေ့ရင် မင်းသမီးနှစ်ယောက်နဲ့ မင်းသားများ တွေ့လို့ သိမ်းသွားရောသလား မသိဘူး။ သူတို့ ဘယ်သွားကြလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပဲလေ။ မောင့်အံ့ဆွဲထဲက ပိုက်ဆံတွေယူပြီး ဗိုလ်ချုပ် ဈေးပစ္စည်းဝယ်သူဝယ်၊ စတိတ်ရှိုးသွားသူကသွားပေါ့။ ဖုန်းဆက်မေးလို က်ပါလား”

သို့နှင့် ဟမ်းဖုန်းနှင့် သုံးဦးစလုံးကို ချိတ်ဆက်ခေါ်၍ မေးမြန်းလိုက် သောအခါ...

သမီးနှစ်ဦးကလည်း စိန်လက်စွပ်ကို မတွေ့ပါ။ အသုံးလို၍ ငွေတစ် သိန်းသာ ယူသွားပါသည် ဟု ဆိုလေ၏။

သားလုပ်သူ ရွှေကိုဝင်းကလည်း ...

“သား ဘာမျှမတွေ့ဘူး ဖေဖေ။ ပိုက်ဆံငါးသောင်းပဲ ယူသွားတာ”

ဟု ဆိုလေ၏။

“ဘယ်သူလာသေးသတဲ့ တုံးမောင်”

“ရုံးအုပ်ကြီးနဲ့ စာရေးကလေးရယ်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ အဝင်းရယ်

ဝင်လာတယ်တဲ့ ”

“နေဦး...မိဝင်းကို အလျင်မေး။ ဒီကောင်မကလည်း ခြေဆော့လက်ဆော့ရှိတယ်။ သမီးတွေ အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေလည်း ယူကိုင်လို့ ကိုင်နဲ့ ခဏလေး..

မကြာခင်...

ဇနီးသည် ထားနှင့်အတူ အိမ်ဖော်သန့်ရှင်းရေးလုပ်သူ အဝင်းတို့ ရောက်လာကြ၏။

“မိဝင်း”

“ရှင် မေမေကြီး”

“ငါမေးတာကို ညည်းမှန်တဲ့ အတိုင်းဖြေ..ကြားလား”

“ရှင်”

“ညည်းလည်း ငါ့အကြောင်းသိပါတယ် မိဝင်းရယ်။ ငါက သူတစ်ပါး အပေါ်ကောင်းရင် အန်ကျေးတဲ့ အိမ်ရှင်မပါ။ ငါ့အပေါ်မဟုတ်တာလုပ်လာရင်လည်း ဘယ်သူမျှ ချမ်းသာမပေးဘူး သိလား”

“ရှင်...ဘာ...ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေကြီး”

အိမ်ဖော်မိဝင်းသည် ဇနီးသည် ထားရဲ့ မျက်နှာထိ မျက်နှာထားမာမာ လေသံကြောင့် လန့်ပြီး ကြောင်နေရှာ၏။

“ညည်း...ညည်း အဖေကြီးစားပွဲပေါ်က စိန်လက်စွပ်ကို တွေ့မိလား”

“ဟင့်အင်း...မတွေ့ဘူးမေမေကြီး။ သတိလည်း မထားမိဘူး။ အမှိုက်လှည်း သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့ပါတယ် မေမေကြီး”

“ဟုတ်ရဲ့ လား မိဝင်း”

“ဘုရားစူး၊ မိုးကြိုးပစ်ရစေရဲ့ မေမေကြီးရယ်။ ကျွန်မလုံးဝ သတိမထားမိပါဘူးရှင်”

“ငါ ရဲလက်ကိုအပ်ပြီး စစ်မေးလိုက်ရင် ညည်းထောင်ကျသွားမှ ကိုမကြောက်ဘူးလား”

“ကျွန်မမှ မယူတာ မသိတာ မေမေကြီးရဲ့ ...အင့် ဟီး”

အိမ်ဖော်မလေး မိဝင်း ကြောက်လန့်၍ အသားဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ချုံးပွဲချင်တော့သည်။ ။

ချောမေးလည်း ...ဟင့်အင်း...

ခြောက်မေးလည်း ...မယူဘူးချည်း မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ပြောနေရကား နောက်ဆုံးလက် လျှော့လိုက်ပြီး စာရေးကြီးဦးသိန်းမင်းနှင့် စာရေးလေးကိုခင်ထွန်းတို့ ကို ခေါ်ယူမေးမြန်းရတော့ သည်။ ။

သူတို့ နှစ်ဦးကလည်း အတွင်းရေးမှူးမလေး မချို့ချို့စီယူပေးသည့် စာရင်းစာရွက်များကို ယူပြီး သူမရှေ့မှာ ပဲ ချက်ချင်းပြန်ခဲ့ပါသည် ဟု ဆိုကြလေ၏။

ဤစာရေးနှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် လက်တွဲလုပ်ကိုင်လာခဲ့ကြသည် မှာ (၁၅)နှစ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ငွေကြေးကိစ္စ အလွဲသုံးစားမရှိ။ အရှုပ်အရှင်းမရှိ။ မချေးမငှား၊ ဖလော်ဖလယ် လည်း မရှိ။ သူတို့ ဝင်ငွေနှင့်သူတို့ ရပ်တည်နိုင်၏။

သူတို့ ကလည်း ‘အတွင်းရေးမှူးမလေး အသိပါသူဌေး’ဟု ဆိုကြပြန်သောအခါ...

နောက်ဆုံး ရုံးခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းရှိနေပြီး (၈)နာရီ အလုပ်

လုပ်နေခွင့်ရသည့် အတွင်းရေးမှူးမလေး ချိုချိုစီပဲ ကျန်တော့၏။

မိန်းကလေးကား မိကောင်းဖခင်သားသမီးဖြစ်ပြီး စာရင်းကိုင်ဘွဲ့ရ ပညာတတ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ ရည်းစားသနာလည်း မရှိ။ စိတ်အနေ ရိုးသားပြီး ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်စားသွားလာနေထိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူမပြောတာလည်း ရှင်းပါသည် ။ သည် ရုံးခန်းသို့ ဤလူဤလူများ ဝင် ထွက်လာခဲ့ ကြသည် ။ စိန်လက်စွပ် စားပွဲပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ကို သူ မလည်း မသိ။ အကယ်၍ အန်ကယ်(လ်) ကသာ ဖုန်းဆက်ပြောခဲ့လျှင် စစ်ဆေးကြည့်ပြီး ရှိလျှင် သိမ်းဆည်းထားမိမည်မှာ မုချပါဟု ဆိုလာ လေ ၏။

စိတ်ညစ်ရပြီ...

ဟူး... ဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်း။

ရွှေနှင့်ကွပ်ထားသည့် စိန်လက်စွပ်က အကောင်းစား ဘရာဇီးစိန်။ တန်ဖိုးငွေ သိန်းသုံးဆယ် ပေးရ၏။

သို့နှင့် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး မည်သို့ဆောင်ရွက်ရမည်ကို တိုင်ပင်စဉ်း စားကြသောအခါ...

“သူတို့ အားလုံးကို စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့ မောင်ရယ်။ မသေချာဘဲ စွပ်စွဲလည်း မကောင်း ဘူးလေ။ မသင်္ကာဖွယ်ရာ အခြေပျက်အနေပျက် တာတွေရင် ရဲစခန်းအကြောင်းကြားပြီး ရဲစစ်စစ်လိုက်ရင် ပေါ်လာမှာ ပါ”

“အိမ်း...ဒီလိုပဲလုပ်ရတော့မှာ ပေါ့ ထားရာ..ဟူး”